

(Глас Српске, Бањалука, 2.8.2011.)

САРАЈЕВО - ФБиХ је ентитет једног, бошњачког народа, у којем се легитимна и уставна права Срба и Хрвата на драстичан начин газе, рекао је "Гласу Српске" делегат српског народа у Дому народа Парламента ФБиХ Славиша Михајловић истичући да су Срби у Федерацији одавно дошли у позицију националне мањине.

Михајловић каже да су Срби своју уставност у ФБиХ коначно изгубили захваљујући партијским Србима Златка Лагумџије.

- Конститутивност Срба у ФБиХ, што је загарантовано и Уставом БиХ и ФБиХ, од уставне категорије претворена је у сурову слику реалности у којој су Срби од конститутивног народа сведени у категорију националне мањине. И категорији осталих у ФБиХ су загарантоване одређене позиције, а Србима су на безочан начин одузете - каже он.

Истиче да све битне српске позиције у ФБиХ заузимају кадрови Златка Лагумџије који штите ову странку и о "проблемима Срба у Федерацији брину колико о лањском снијегу".

- Срби који су у протеклом рату протјерани из ФБиХ једним дијелом су се враћали послје рата, али због немогућности да било шта остваре и зараде за голу егзистенцију поново напуштају ове просторе. Сада се прогон Срба наставља финансијско-административним притиском - каже Михајловић.

Додаје да су и општине у ФБиХ са већинским српским живљем осуђене на пропаст и финансијски колапс.

- Мада је Уставом ФБиХ предвиђено да од шест кључних позиција двије припадну Србима као конститутивном и једнакоправном народу у актуелном сазиву федералне власти Србима је припало само мјесто главног тужиоца. Такав институционални прогон Срба из Федерације провлачи се вертикално кроз све нивое власти - додаје Михајловић.

Каже да су Србима у ФБиХ затворена врата и да не могу доћи ни до једне позиције у управним одборима, а ни до радних мјеста у јавним предузећима.

Он подсјећа да су општине са већинским српским живљем као што су Дрвар, Гламоч и Грахово биле прве општине које су важиле као примјер добре имплементације Дејтонског мировног споразума и Анекса седам, а сада су примјер општина како Анекс седам има своје најцрње наличје.

- У Кантону десет у протеклом четворогодишњем мандату на министарским позицијама су била три Србина, два службеника, један тужилац и један возач. У међувремену је један српски министар поднио оставку и ту се комплетна прича у власти са српским позицијама у Кантону десет завршава - каже Михајловић.

Каже да се континуирано и организовано негира конститутивност Срба и да су им у овом кантону и у Федерацији БиХ одузета основна људска права и темељне слободе.

- Поражавајући је податак да је у протекле четири године од кантоналних власти Дрвар добио само 50.000 марака - додаје Михајловић.

Истиче да ни за младе и за оне који више нису млади ни у општинама са већинским српским живљем ни у цијелој ФБиХ нема перспективе ни будућности.

- Незаинтересованост и недоследност међународне заједнице за проблеме Срба у Федерацији, претенциозна и унитаристичка политика центара моћи у Сарајеву врло брзо може довести до потпуног нестанка Срба са простора Федерације БиХ и о њиховом некадашњем постојању на овим просторима свједочиће једино трошне цркве и гробља - констатује Михајловић.

Анализа

Омбудсмани Федерације прије неколико година су сачинили извјештај на основу жалби грађана, које се односе на повреде њихових права утврђених одредбама амандмана на федерални Устав, односно на несразмјерну заступљеност у органима државне службе.

На катастрофално стање и неподношљив положај Срба у ФБиХ указује анализа која је рађена само у 20 општина у Федерацији БиХ, десет кантона и федералним и кантоналним заводима за запошљавање.

Најкарактеристичнији и најдрастичнији је Кантон Сарајево, у првом реду због тога што је Сарајево главни град БиХ и што би Сарајево као град и сарајевске општине, у ствари, требало да буду најмултиетничнији. Али оне су далеко од тога.

То доказују и ови подаци према којима је у општини Центар Сарајево прије рата било 50 одсто муслимана, сада их је такође 50 одсто, дакле сада Бошњака, а осталих је 18,3 одсто и 19,74 одсто неизјашњених.

У општини Центар је прије рата било 20 одсто Срба, а сада их има само 4,7 одсто. Хрвата је било 6,8 одсто, сада их је отприлике исто толико - око шест одсто.

У општини Центар, у 20 школа и три јавне установе за културу, у управне и надзорне одборе именована су 93 члана, од којих само 16 нису Бошњаци.

У општини Ново Сарајево, муслимана је било 35,6 одсто, Срба 34 одсто, Хрвата девет одсто, а Југословена 15 одсто, међутим, истраживачи нису могли добити податке о националном саставу општине данас.

У општини Нови Град Сарајево, муслимана је 1991. године било 50,8 одсто, а сада их има 86,7 одсто. Срба је било 27 одсто, а сада их има 3,4 одсто. Хрвата је било 6,5 одсто, а сада их има 3,8 одсто.

У 20 школа, у 13 школских и седам надзорних одбора је именовано 87 чланова, а само девет од њих нису припадници бошњачке националности.

У општини Илиџа је према попису из 1991. године било 43 одсто Бошњака, а сада их има 87,8 одсто. Било је 36,8 одсто Срба, а сада их је само 4,7 одсто. Било је десет одсто Хрвата, а сада их је шест одсто.

Слична ситуација је и у општини Вогошћа и у општини Илијаш.

У Хаџићима је према попису из 1991. године било 63 одсто Бошњака и 26 одсто Срба, а сада је 98,8 одсто Бошњака, а само 1,2 одсто осталих. Према томе, општина Хаџићи је практично етнички очишћена.

У 25 школских установа на подручју Кантона Сарајево, у 15 управних одбора су искључиво Бошњаци.

Ради се о Економском факултету, Архитектонском факултету, Филозофском факултету, Правном факултету, Пољопривредном факултету, Стоматолошком факултету, Природно-математичком факултету, Ветеринарском факултету и Машинском факултету.

У граду Мостару је 1991. године било 34,6 одсто муслимана, а сада је Бошњака 42 одсто. Било је 33 одсто Хрвата, а сада их је 54 одсто. Срба је било око 20 одсто, а сада их је само 2,2 одсто.